

CHRABROŠ Z CHESAPEAKU
— KNIHA PRVÁ —

STUDENÝ VÝSTREL

DANI PETTREYOVÁ

STUDENÝ VÝSTREL

CHRABROŠ Z CHESAPEAKU
— KNIHA PRVÁ —

STUDENÝ VÝSTREL

DANI PETTREYOVÁ

i527.net
vydavatelstvo

Copyright © 2016 by Dani Pettrey

Originally published in English under the title

Cold Shot

by Bethany House Publishers,

a division of Baker Publishing Group,

Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.

All rights reserved.

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukováaná, uložená do vyhľadávacieho systému alebo prenášaná v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom – napríklad elektronicky, kopírovaním, nahrávaním. Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Slovenské vydanie:

Copyright © i527.net s.r.o., 2018

www.i527.net

ISBN 978-80-89822-21-8

Lise:
za to, že si moja verná priateľka,
srdcom sestra a spoluvinníčka.
Mám ťa rada!

Nad tichým vrcholkom kopca sa vznášala hmla. Tancovala v tajomných vlnách uprostred stáročných stromov. Zvetrané kmene ako dávno stratené náhrobky prastarých hrobov pokrývali zem.

Angus Reed si strčil skrehnuté prsty do vreciek džínsov, aby si ich aspoň trochu zahrial. Jeho bratranec Ralph pomaly postupoval podľa mapky, ktorú vytvorili.

Angus pozrel na mesiac, ktorý sa mihol za oblakmi a zašepkal: „No tak. Ešte chvíľu.“

Bolo príliš riskantné použiť iné svetlo ako svit mesiaca, dokonca aj dnes v noci, keď mal správca parku voľno. Angus potriasol hlavou. Mal svoju prácu a rád bol v nej lepší ako iní správcovia.

Šklblo mu v nohe. Hľadanie trvalo príliš dlho. „Máš niečo?“ Už by to mali nájsť.

„Ššš,“ zasyčal Ralph, „musím sa sústrediť.“

Šklbanie sa stupňovalo. *Sústred' sa rýchlejšie.*

Nad hlavami im zahúkala sova a Angusovi sa zrýchlil tep. Pohľadom zachytil jej tieň, ktorý vo svite mesiaca siahal až k oblakom.

„Možno by sme sa mali vrátiť inokedy.“

Ralphov detektor začal bzučať ako o život.

Angus sa usmial. *Vedel* to. Na tomto kopci zahynulo príliš veľa mužov. Mnohí zhnili v masových hroboch. A ešte viac ich bolo nevzestných, tak ako aj jeho prapraprastarý otec.

Prečo by mala tá žena so svojím tímom získať celý poklad len preto, že mali schválený archeologický výskum? Jeho príbuzní zomreli pri obrane tohto kopca. Prečo by mala nejaká antropo-archeologička ukradnúť to, čo patrilo rodinám pozostalých?

Nie. Zoberie si to, čo mu patrí, teda poriadny kus dejín, na ktorom malo podiel aj jeho príbuzenstvo.

Detektor horlivo bzučal pri koreňoch pokrúteného duba. Angus is vydýchol. *Práve včas.*

„Hovoril som ti,“ Ralph sa zachechtal, „zober lopatu a nejaké svetlo.“

Pre husté oblaky nemali na výber. Na prácu potrebovali svetlo a dúfali, že keď baterku položia na zem, obmedzí to dosah lúčov.

Zovrel v dlaniach rukoväť lopaty a urobil prvý výkop. Asi tridsať centimetrov pod povrchom narazila špička lopaty na niečo tvrdé.

Ralph naňho pozrel so širokým úsmevom. Angus si už ani nepamätal, kedy naposledy videl svojho urasteného bratranca usmievať sa. Pohľad naňho mu pripomenul dni ich mladosti, keď s vetrom opreteký behali po pensylvánskom vidieku.

Angus z batohu vytiahol malú lopatku a svetlo namieril nadol. Začal odkrývať zdroj odporu.

Griffin vzal zo zásuvky stolíka baterku a vložil si ju za opasok. Oveľa radšej mal ticho noci, keď jeho kroky sprevádzalo len mesačné svetlo. No mesiac už takmer zmizol za rýchlo sa šíriacou temnotou oblohy. Blížil sa dážď. Dúfal, že stihne všetko obísť skôr, ako začne pršať. Chudák Hank sa žení v túto chladnú a čoskoro aj daždivú novembrovú noc.

Nevadilo mu prehodiť si zmeny. Vlastne mu vyhovovalo strážiť park po návštevných hodinách a bez zvyčajného zástupu turistov.

Len on a mŕtvi vojaci na spoločnej posvätnej pôde. Prejde po obvo-
de parku, potom poza Diablov brloh a vyšplhá sa na svoju obľúbenú
rozhľadňu, ktorá mu poskytne najlepší výhľad.

Zbraň mal v puzdre, obliekol si kabát a zapol sa. Z vešiaka pri
dverách stanice si zobral klobúk a vykročil do sviežej noci. Vzduch
bol hustý a sľuboval dážď. Už cítil jeho osviežujúcu vôňu.

Prezrel okolie a k Diablovmu brlohu sa dostal ešte pred dažďom.
Keď zaparkoval auto, vystúpil na mieste, kde boli roztrúsené bal-
vany. Smeroval na Little Round Top. Klukatá cesta sa tiahla okolo
zadnej strany kopca a bola známa vďaka hrdinským bojom v Maine.
Pri šoférovaní to ale zábava nebola. V túto časť roka bolo pravdepo-
dobné, že uvidí jeleňa, a ak bude dostatočne potichu, tak aj netopie-
re, ktoré splyývajú s tmou.

Už bol na vrchole, keď jeho pozornosť upútala jemná žiara.

Zastal a počúval.

Dva tlmené hlasy.

Prikradol sa bližšie a vytiahol zbraň. Asi vandali alebo lovci po-
kladov.

„Tu je to!“ zvolal jeden muž.

„Neprestávaj,“ nabádal ho druhý.

Keď Griffin zbadal mužov a hrob, ktorý znesvätili, zaťal zuby.

„Vyzerá to, že sme našli vojaka a nejaké artefakty.“

Griffin zasvietil baterkou a mieril na nich svojou zbraňou. „Po-
vedal by som, že ste našli oveľa viac.“

Finley vibroval telefón.

Prosím, prestaň.

Vyklázol jej zo zovretia a zapadol medzi jej telo a tvrdé operadlo kresla
v tmavej koncertnej sieni. Letmo pozrela na číslo, ktoré hneď spoznala.

Správca McCray? *To vážne?* V sobotu o deviatej večer? Ten muž
skutočne žije iba svojou prácou. Prezrela si muža, s ktorým jej matka

dohodla rande, a zamračila sa. V skutočnosti predstierala na rande len raz. A odvtedy stále...

Pred očami sa jej najskôr zatmelo, potom zas mala pocit, že ju svetlo oslepuje. Zažmurkala, zovrelo jej hrud' a dlane sa jej spotili.

Nie. Teraz nie. Nie, keď je okolo mňa toľko ľudí. Prosím.

Hrôzou sa jej dvíhal žalúdok, pocítila frustráciu a podráždenie. Ako to, že to vždy príde tak rýchlo?

Len dýchaj, neprestávaj.

Pokúsila sa o hlboký nádych, no hrud' sa jej sotva hýbala. Sústreďila sa na časť, ktorú mala pred sebou. Prinútila sa pomaly vydýchnuť to úbohé množstvo vzduchu. Bola ako pískajúci balón, ktorý pomalinky vypúšťa vzduch. *Jeden, dva, tri.*

Dostala pod kontrolu spomienku na hrôzu, alebo to aspoň predstierala. V tom sa skutočne zlepšovala. *Predstierať.* No nemala na výber.

Odmietala ukázať svetu, aký sa z nej stal stroskotanec. A rozhodne nie správcovi, ktorý stále vyzeral podráždene.

Pri správcovi McCrayovi však aspoň vedela, na čom je. Nechodil okolo nej po špičkách, čo bolo povzbudivé, ale na druhej strane o tom nevedel. I keď pochybovala, že by sa tým niečo zmenilo. Tento muž si nedával servítku pred ústa, nepredstieral a to na ňom častokrát obdivovala. Boli ale chvíle, keď mala chuť vykrútiť mu jeho dobre vyzerajúci krk.

Boh používal McCraya a ich spoločne trávený čas ako skúšku. Vnímal to tak od ich prvého stretnutia. No ignorovala to. Napriek tomu, čo si Boh myslel, ona na to nebola vôbec pripravená.

V dlani jej znovu zavibroval telefón. Zapla odkazovú schránku a priložila si telefón k uchu. Snažila sa nevnímať pohoršené pohľady prítomných.

„Slečna Scottová,“ správca McCray začal telefonát *tým* tónom, ktorý tak pichľavo zdôrazňoval slovo *slečna*, až sa jej zavrtalo pod kožu. Kolkokrát mu povedala, aby ju volal Finley?

„Tu je McCray, hlavný správca národného vojenského parku v Gettysburgu.“

Akoby to nevedela. Tento muž bol jednoducho príšerný. Keby tušila, že trojmesačný archeologický výskum sa bude ťahať tak dlho a že bude nútená podstúpiť jeho nepretržité kázanie o narušovaní posvätnej zeme, nikdy by o ten grant nepožiadala. Vyzeralo to celkom neškodne. Vyrovnane. Užitočne. Presne tak, ako potrebovala prežiť leto. No nepredvídala správcu McCraya či pocity, ktoré rozvíril – dobré aj zlé.

„Máme tu... problém. Potrebovali by sme tvoju odbornú radu. Príd čím skôr.“

Aký možný *problém* by mohol nastať v archeologickom výskume na vojnovom poli z občianskej vojny... v sobotu o deviatej večer?

Zo všetkých ľudí na svete, toto dokáže asi len on.

Obzrela sa a zistila, že na ňu hľadá Kirk. „Je všetko uspokojivé?“

„Vlastne nie.“ Už len to jeho slovo *uspokojivé*. Len dnes ho použil asi štyri či päťkrát. Pevne zovrela dlane. „Pracovná pohotovosť. Obávam sa, že musím ísť.“

Griffin podupkával nohou. Ako dlho to bude trvať? Býva len hodinu odtiaľto... a už to trvá hodinu a pol.

Opieral sa o dvestoročný dub, ktorý mu poskytol malé prístrešie pred lejakom.

Ralpa a Angusa Reeda vzala do väzby polícia v Gettysburgu za nedovolené vniknutie, vandalizmus a znesvätenie hrobu. Keď Finley príde a identifikuje pozostatky aj ich vek, budú vedieť, z čoho ďalšieho ich možno obžalovať. Vo vzduchu aj v kolenách cítil búrku, preto miesto prikryl celtovinou ešte skôr, ako začali padať prvé kvapky. Čím skôr príde, tým skôr môžu začať s obhliadkou.

O dvadsať minút neskôr sa búrka upokojila. Zohol sa, aby zistil stav pozostatkov, a modlil sa, aby plachta splnila svoj účel.

Zasvietil baterkou na odkrytú kosť a stuhol.

Bol to...?

Naklonil sa bližšie a skúmal prsteň na záprstnej kosti, a na niečom, čo vyzeralo ako mäkké tkanivo, ktoré ho tam držalo.

Preglgol.

Ak to, na čo sa pozeral, bolo naozaj mäkké tkanivo, neboli to pozostatky z obdobia Občianskej vojny. Nieкого tu pochovali celkom nedávno.

2

Finley sa ponáhľala hore strmým svahom, jej sedemcentimetrové podpätky sa zabárali do blata. Vzduch bol vlhký a stále bolo cítiť svieži dážď, ktorý už našťastie ustal.

Vandali. Predpokladala, že kvôli tomu správca McCray volal. Niejakí znudení miestni tínedžeri sa rozhodli, že znesvätenie archeologického výkopu bude zábava na sobotnú noc. Už sa to stalo aj predtým. Výkop však bol v strede broskyňového sadu, a nie na vrchu Little Round Top. Podľa slov správcu Tima, ktorý bol teraz v kancelárii, práve tam oddaný správca „očakával jej prítomnosť“. Bola veľmi zvedavá.

Z hrebeňa kopca vychádzalo svetlo. Lúče svetla sa miešali s tančujúcou hmlou, ktorá sa vírila ako rozprávková bytosť. Ak by sa však na ňu sústredila príliš dlho, spôsobilo by jej to závrat.

„V práci sa ti stávajú takéto veci často?“ Kirkove kožené mokasíny sa šmýkali na klzkej zemi. Vyzeral ako Charlie Chaplin a takmer urobil šnúru, rukami zamával, akoby poháňal veterný mlyn a dokázal celkom rýchlo, aj keď čudne, získať rovnováhu naspäť.

Bolo milé, že jej ponúkol spoločnosť, no jeho panovačné naliehanie ju nahnevalo. Keďže ju však Kirk na rande vyzdvihol jeho autom, nemala na výber.

Pri pohľade na postavu správcu McCraya jej tvár zaliala horúčava. Široké ramená, pevné svaly a drsné črty osvetľoval mesiac, ktorý nejasne presvital cez chumáčovité oblaky, a svetlo reflektorov, ktoré postavil nad a okolo veľkej modrej plachty.

Prítažlivý muž, ktorý jej vyrážal dych, bol posledných päť mesiacov v jej živote nielen pohromou, ale aj zdrojom horúčkovitého vzrušenia. Bola to pre ňu veľmi nežiaduca kombinácia. Muža vo svojom živote skutočne nepotrebuje.

„Finley,“ povedal Kirk. Jeho hlas znel, aj napriek blízkosti, veľmi vzdialene.

„Som rád, že sa ti to nakoniec podarilo, *slečna* Scottová.“ Griffin sa otočil a jeho modré oči si pomaly všimli jej oblečenie. Pery sa mu pohlili takým spôsobom, že mala na rukách zimomriavky. „Pekné šaty.“

Pekné šaty? Pozrela sa na svoju poslednú kúpu z obchodu s názvom Anthropologie, na jemné krémové šaty s prameňmi strieborného filigránu. Naozaj jej práve správca Mrzutý zložil kompliment? Ako to, že sa mu vždy podarí ju prekvapiť?

Skôr než stihla zareagovať, pohľad presunul ponad jej pravé rameno a ostro rezaná brada sa mu posunula vyššie. „Kto je táto mŕtvola?“

„Mŕtvola?“ sledovala jeho pohľad na Kirka, ktorý tam stál bez pohnutia. Lem kabáta mal zaffkaný blatom.

„Kirk Bellahue,“ podal Griffinovi ruku a uhladil si hodvábnu kravatu, ktorá sa vyšmykla zo svojho miesta.

Pohľad opäť presunul na ňu. „Zvykneš na miesto činu privádzať svojich partnerov?“

„Zavolať si uprostred...“ jej prvého rande tento rok.

„Rande. Chápem.“

„Počkaj...“ *Povedal práve...?* „Prepáč, povedal si *miesto činu?*“

„Obávam sa, že áno. Dvaja mamľasi si mysleli, že budú trochu pátrať po pozostatkoch. Skončili pri odkrytí tela, alebo aspoň toho, čo po ňom zostalo.“

Áno, bol to zločin odhaliť hrob a bez povolenia exhumovať ľudské pozostatky, no Griffinovo správanie naznačovalo niečo oveľa ohavnejšie.

„Poď sa pozrieť,“ pohlol sa smerom k plachte. „Prikryl som miesto tak rýchlo, ako sa len dalo. Dážď sa spustil skutočne rýchlo.“

Keď Finley s Kirskom vstupovali do koncertnej siene, bola nádherná a jasná noc.

„Nechcel som, aby voda poškodila telesné pozostatky.“

Múdre.

Pohla sa za Griffinom. Kirk kráčal za ňou. Zastavila sa a otočila: „Kirk, vážim si, že si ma sem odviezol. Bolo to od teba veľmi pozorované, ale mal by si už ísť.“

Zvraštil svoje blond obočie. „Ako sa dostaneš domov?“

„Ja ju môžem odviezť,“ ponúkol sa Griffin. Takmer spadla z nôh. Ponúkol sa práve, že...? Oči sa jej zúžili. „Si si istý?“

„On sem nepatrí,“ povedal Griffin a bradou ukázal na Kirka. „Potrebujeme zabezpečiť miesto činu.“

Prirodzene, presne takto sa správca McCray správval. Aj keď sa z nejakého zvláštneho dôvodu cítila lepšie, že ju domov odvezie správca Mrzutý, a nie Kirk, ktorý pohľadom prebiehal z jedného na druhého.

„Zavolám ti,“ povedala nakoniec s nádejou, že sa pohne. Aj keď nerada priznávala, že má správca McCray pravdu, v tomto prípade ju skutočne mal. Kirk sem nepatrí. A čím rýchlejšie odíde, tým skôr sa bude cítiť uvoľnenejšie. „Ďakujem za dnešný večer a za pochopenie.“ Povedala to tak objektívne, aby to nevyznelo neslušne, a dúfala, že to zastaví akýkoľvek jeho protest. Mala pred sebou prácu a chcela, aby odišiel.

Fungovalo to. Po nesmierne nemotornom objatí Kirk odišiel. Na kopci ostali sami. Všimla si Griffinov zamyslený výraz, jeho zvrátené obočie a uvažovala, čo ho mohlo znepokojiť. Očividne nebola jediná nervózna.

Griffin stiahol plachtu a kvapôčky dažďovej vody stekali k ich nohám. Vôňa ílovitej pôdy zaplnila ovzdušie. Kostra bola len čiastočne odkrytá, bol to iba kúsok mŕtvej pravej ruky, od prstov po lakeť.

„Tu,“ Griffin natočil svetlo baterky na kosť prsta.

Čupla si k nemu, podpätky sa jej zaryli do zeme.

„To je...?“ Naozaj sa pozerala na mäkké tkanivo medzi záprstnými kosťami a článkami prstov? Nie je možné, aby pozostatky vojakov z občianskej vojny mali na sebe mäkké tkanivo. Teraz jej už Griffinov chmúrny výraz *miesto činu* dával zmysel. Ak by to naozaj bolo mäkké tkanivo, bude ho musieť preskúmať v laboratóriu a až potom s určitosťou potvrdiť, že sa pozerajú na obeť súčasnej doby.

Pohľad jej sklzol na Griffina. V chladnom vlhkom vzduchu vyzeral jeho dych ako biele obláčiky. Na správcu parku bol skutočne všímavý.

Keď zbadal, že naňho uprene pozerá, zodvihol hlavu. „Áno?“

„Prepáč,“ zažmurkala, „len som premýšľala, že máš výborné pozorovacie schopnosti.“

Kompliment si nevšímal. Samozrejme, že nie.

Zo striebornej kabelky vytiahla pracovné rukavice. Odložila ju nabok.

Griffin zdvihol obočie. „Vždy so sebou v kabelke na rande nosíš pracovné rukavice?“

Natiahla si ich na prsty. „Bohužiaľ...“ Keď povolila okraj, guma zapadla na pokožku. „Nikdy nevieš, kde sa môžu objaviť pozostatky. Som vždy pripravená.“

„Bez zvodných šiat a vysokých podpätkov.“

Zvodných šiat? Čo sa to dnes večer so správcom Mrzutým dialo? Dva komplimenty za sebou. Uškrnula sa. Hravosť sa jej vrátila za tých najprekvapivejších okolností... a s tým najneočakávanejším človekom. „Bol by si prekvapený, čo dokážem v šatách.“

Takmer sa udusil kašľom. „Naozaj?“ V barytónovom hlase mu znelo skutočné pobavenie.

Na moment dovolila, aby ju zahrial príjemný pocit... už to bolo tak dávno. No potom sa vrátila k práci.

„Potrebujem zavolať kriminalistu, aby mi pomohol spracovať miesto činu.“ Presne vedela, komu zavolať. Človeku, na ktorého sa mohla skutočne spoľahnúť.

Griffin prikývol. „Ak nejde o telo z čias Občianskej vojny, potrebujeme upozorniť FBI, keďže sme na federálnej pôde. Mám priateľa, ktorého môžem požiadať o pomoc. Patrí k najlepším.“

„Súhlasím. Aj keď nemôžem potvrdiť dátum telesných pozostatkov skôr, ako ich preskúmam v laboratóriu.“

„Chápem.“

„Najlepšie bude, ak s odkrytím počkáme na denné svetlo. V tme by sme mohli niečo prehliadnúť, dokonca aj s osvetlením, ktoré si priniesol. Zatiaľ zavolám môjmu známemu a ty zavolaj tomu tvojmu. Potom môžem celé miesto zmapovať.“

„Daj mi vedieť, ak budeš potrebovať pomoc.“

„Našlo by sa na správcovskej stanici pre mňa nejaké oblečenie?“ Niežeby si nedokázala plniť povinnosti v šatách, ale boli také pekné, že si ich nechcela zničiť.

„Určite ti nájdem niečo... *praktickejšie*. Dovtedy...“ vyzliekol si bundu a prehodil jej ju cez ramená, „by ti mohlo pomôcť toto.“

Obklopilo ju teplo. Voňalo zeleňou a ním. Prvýkrát sa po dlhom čase cítila bezpečne. Čo to má znamenať?

3

Griffin zavola Declanovi Greyovi. Ak sa majú federálni agenti potĺkať jeho parkom, tak nech je to Declan. Griffin sa radšej vyhýbal spomienkam z minulosti, ale vzťahy nedokázal pretrhnúť úplne. Odrezať „bratov“ zo svojho života by bolo takmer, akoby si odťal vlastnú ruku. Takže s Declanom zostal po vysokej škole v takmer pravidelnom kontakte.

Obliekol si druhú bundu. Bol prekvapený, aký príjemný pocit ho naplnil pri pohľade na drobnú postavu Finley, ktorá sa topila v jeho správcovskej bunde. Táto žena ho priťahovala od chvíle, ako sa objavila v parku. No minulosť bolestne dokazovala, že jeho inštinkty boli nanič, preto sa tak neokrôchane správal. Len nech medzi nimi ostane múr. Ale dnes večer... v *tých šatách*... bude potrebovať veľa síl, aby sa zdržal. Tá žena bola očarujúca.

Zobral termosku, naplnil ju horúcou kávou a do veľkého vrecka na ohrievanie rúk strčil dva plastové hrnčeky. Vyrazil zo stanice. Kráčal po vychodenom chodníku na vrchol kopca Little Round Top.

Vyšiel hore a našiel ju, ako zakresľuje miesto činu. Bola dokonale precízna. Keď sa priblížil, od strachu nadskočila.

„Prepáč, nechcel som ťa vylakať.“

Prešla si po gaštanovohnedých vlasoch „To je v poriadku, len som sa... sústreďovala.“

V jednej ruke niesol termo poháre s kávou a v druhej niečo na prezlečenie. „Priniesol som palivo... a nejaké oblečenie.“ Bude to dlhá noc a ona si potrebuje prezliecť tie zvodné šaty. Najprv ju prehováral, aby počkala vo vnútri teplej stanice, kým príde kriminalista a Declan, no odmietla opustiť miesto činu.

„Vďaka.“ Vzala si teplákové nohavice a tričko a presunula sa za obrovský dub, o ktorý sa predtým opieral.

Bola...? Do tváre sa mu nahrnulo teplo a rýchlo sa otočil chrbtom, aj keď ju kmeň úplne zakryl. „Nechceš radšej použiť toaletu? Alebo správcovskú stanicu?“ Tá žena ho nikdy neprestane prekvapovať. Je dobre, že zajtra odíde.

„Dokážem sa prezliecť bez toho, aby som si musela vyzliecť šaty.“
Ako to? Prepánakráľa...

„V mladosti som plávala. Musela som sa naučiť prezliekať na rôznych stretnutiach.“ Vykročila spoza stromu a šaty prevesila na konár. Mala na sebe jeho veci. Na jej drobnú postavu boli priveľké, no aj tak vyzerala očarujúco. Niečo na nej bolo, keď mala na sebe jeho veci... Bola veľmi príťažlivá. *Skvelé.*

Odkopla lodičky a vzala si ponúkaný hrnček kávy. Sadla si na zem, k hrudi si pritiahla kolená a skicár si oprela o stehná.

„Vďaka,“ preletela pohľadom okolo seba, veľké modré oči sa jej rozšírili viac ako obvykle, „v noci je tu plno čudných zvukov.“

„V parku býva veľa tvorov.“ Z vrecka vytiahol pár balíčkov doma pripravenej zmesi na cesty. Keď si sadal vedľa nej, jeden jej ponúkol. Rozložil na zem druhú plachtu, aby sa nezamočili. „Nebol som si istý, ako veľmi som ťa vyrušil pri tom rande.“

„Večerali sme, no stále som hladná.“ Jednou rukou otvorila balíček, zatiaľ čo v druhej ruke zvierala hrnček. „Nenávidím miesta, kde servírujú miniatúrne jedlá a nazývajú ich gurmánskymi. Kto vlastne jedáva niečo takéto?“ Naklonila hlavu dozadu a vložila si